

FÖLJETONG

MANNEN —
BETVINGAREN

av
Ruby M. Ayres

Så småningom vaknade Rosalie till medvetande och gjorde en förtvivlad ansträngning att resa sig upp, men ett dämpat rop gick över hennes läppar då hon insåg vad som hade hänt — hon hade vrickat foten.

Smärtorna blevo med varje ögonblick allt svårare. Hon försökte behärska sig men för gäves, och hon sjönk avsvimad ned på det dagstänkta gräset.

När hon närmast kunde uppfatta någonting bars hon på en mans starka armar. Hon kände sig sjuk och svag men det var en lindring att känna sig buren som om hon varit ett barn. Mannen som bar henne var Garrick Smith.

Innan hon kunde yttra ett ord, befann hon sig i en säng och då hon slog upp ögonen stod hennes man lutad över henne.

Han såg blek och förtvivlad ut, men ryggade hastigt till baka då han mötte hennes blick.

"Ligg nu stilla medan jag går efter konjak", sade han i denna hårda okänsliga ton hon alltid fruktat. "Det var ett svårt fall, gör det mycket ont?"

Tårarna kommo i ögonen och läpparna darrade när hon svarade:

"Min fot..."

"Det var nästan det jag trodde."

Han lade sig på knä bredvid henne och drog försiktigt av henne skon och strumpan.

"Det är en svår vrickning", sade han i samma okänsliga ton. "Hur i herrans namn kunde du göra en sådan dumhet?"

"Göra en sådan dumhet?" upprepade hon matt. "Vad menar du?"

Hon var ännu halvt medvetlös och hade ännu inte fått tillbaka minnet, men då han vände om för att gå ut ur rummet hörde hon kyrkklockan på avstånd slå elva.

Nu förstod hon alltsammans; där ute i mörkret väntade Jevon på henne. Hon hade blivit instängd på sitt rum; hon hade tvingats att åter svika honom!

Detta var slutet på alla hennes förhoppningar, hon var åter i fängelse; hon skulle aldrig undkomma det eller den man som var hennes fångvaktare.

Hon gjorde en förtvivlad ansträngning att resa sig men det kändes härvid som om man stuckit foten med knivar, och hon föll snyftande tillbaka.

Vad skulle Jevon tänka. Han skulle aldrig förlåta henne. Hon hade förlorat honom.

Garrick Smith kom tillbaka in. Han hällde i henne ett glas konjak varpå han ömt och varsamt som en kvinna baddade beten svullna foten med varmt vatten och band om den. Därpå reste han sig och såg deltagande på henne. Rosalie nat, nu hade han fått en kvinnas blick med vilt trots.

"Om jag inte hade fallit skulle jag ha farit ifrån dig—"

för alltid!" väste hon fram.

"Jag vet det."

"Det var du som stängde mig inne."

"Ja."

"Jag hatar dig... jag hatar dig."

Hans ansikte förvreds i ett bittert leende.

"Det är ingen nyhet för mig", sade han.

"Jag vill inte leva tillsammans med dig vidare", snyftade hon medan tårarna strömmade utför kinder.

Hennes blickar sökte sig till spiselhyllan, där hon lagt de bägge breven, till mannen och fadern. De voro båda borta.

Garrick Smith som följt hennes blickar och läst hennes tankar gick nu fram till henne.

"Jag har bränt bägge de där breven — utan att ha läst dem", sade han lugnt. "Och jag ger dig mitt hedersord på att jag aldrig så länge jag lever kommer att nämna ett ord om dem — såvida du inte önskar det."

Hon svarade ingenting, men hennes kinder flammade som eld.

"Jag klandrar mig själv — mig själv ensam", sade Garrick Smith. Och då hon ingenting svarade härför, tillade han: "Jag skall be en av jungfrurna komma upp och klä av dig."

Därpå lämnade han rummet.

NIONDE KAPITLET.

Jevon Mulvaney hade väntat i timmar på Rosalie som i en dröm. Han var för upprörd för att kunna tänka, för nervös för att kunna stanna lugnt hemma.

Han packade hastigt sin kappsäck och gjorde ett överdrag av sina ekonomiska tillgångar. Han hade föga uppfattning om pengars värde men han hade för ögonblicket några hundra pund till sitt förfogande, vilken summa han däraktigt nog trodde skulle räcka tills han skapat sig en ställning.

Av kvinnor hade han ingen erfarenhet; hans egen mor hade rest sin väg med en annan, innan han var så pass gammal att han kunde minnas henne, och förutom tjärnarna hade där aldrig funnits någon kvinna i huset. Han skulle säkert ha fått slag om han vetat vilka summor Rosalie fått genom giftermålet med Garrick Smith.

För att undvika fadern gick han ut i skogen och det var här först han började tänka. Vad bar framtiden för honom i sitt sköte? Vad skulle bli av honom och den kvinna med vilken han skulle dela livet?

Han trodde han kunde arbeta; han hade gjort ett par tre fruktlösa försök under tidigare år och så givit upp hoppet. Men nu skulle det bli antagande på henne. Rosalie nat, nu hade han fått en kvinnas blick med vilt trots och han älskade verkligen Rosalie.

Han tänkte på hennes skön-

het, hennes älsklighet och lidelsefulla kyssar och framtiden låg för honom i rosen-skimmer.

De skulle bli så lyckliga — de skulle bosätta sig utom lands och leva indraget, och ingen av dem skulle någonsin ångra det steg de tagit, och Garrick Smith skulle utan tvivel återge henne friheten och hans egen far förlåta dem, ja, livet skulle åter flyta i lugna banor.

Men tanken på fadern lade sordin på hans entusiasm. Detta skulle bli ett hårt slag för honom! Gubben började bli gammal och kunde inte leva många år till, och han skulle med sorg mottaga underrättelsen om deras förenning.

Han satte sig på en trädstam stirrande dystert framför sig. Solen började dala och skogen var full av skuggor. Steget han skulle ta betydde ett avskärande av det lugna liv han fört i mer än trettio år; det betydde ett farväl för alltid från hemmet, från trakten som han älskade så högt, ett farväl till hästar och hundar och alla vänner; och för första gången smög sig den tanken på honom — är det värt allt detta.

Han kvävde med fasthet denna tanke. Vårt det! Intet offer vore stort nog, då han visste att Rosalie för alltid tillhörde honom.

Han reste sig hastigt och gick hem. Och då han närmade sig hemmet kastade solen sina sista strålar över det sällsynt fagra landskapet. Det var sista gången han skulle se det; inom några timmar skulle han vara milstals därifrån, utkastad i världen av egen vilja.

Så tänkte han på Eileen Ingfield, och han rodnade vid tanken på hennes ärliga ögon.

Vad skulle hon tänka om honom? Naturligtvis djupt förakta honom. De hade varit så goda vänner... skulle säkert också ha blivit lyckliga tillsammans. Men nu var det försent.

Då han kom in i hallen mötte han fadern.

"Du kommer sent, Jevon. Vi ha väntat med middagen en halvtimme."

"Jag har varit i skogen", svarade Jevon rodnande. "Jag hade ingen aning om att klockan var så mycket. Förlåt mig... jag kommer genast."

Han rusade upp för trappan, tvättade och kammade sig. I ett hörn av rummet stod kappsäcken, han såg på den med ett slags blind fruktan. Därpå vände han sig hastigt om och gick ner.

Vid middagsbordet tyckte han sig känna faderns forskande ögon ständigt fästa på sig, och denne frågade liksom flera gånger förr under de sista veckorna:

"Är det någonting särskilt, pojke? Du är så tyst."

"Nej, far... det är ingenting. Jag bara tänker på något."

Han hade tänkt på morgondagen, på fadern, som då satt ensam i det stora huset.

"Kyrkoherden kommer hit om en stund på ett parti hjord. Jag förmodar du går ut?"

"Nej... ja, kanske på en stund."

"Du äter ju ingenting!"

"Jag är inte hungrig."

Jevon kände sig som om han stod på randen till en avgrund, och det var med en verklig

lättnad som han slutligen hörde vägen.

Han gick ut för att hälsa på honom, och det tycktes honom som om även denne man kände till hans svekfulla handlings-sätt och i tysthet fördömde honom.

"Jevon, jag skulle vilja tala med dig ett ögonblick", sade kyrkoherden med låg röst. "Har du tid ett ögonblick...?"

Jevon blev förskäckt. Vad kunde kyrkoherden ha att säga honom.

De följdes åt in i salongen, ett rum möblerat i den gammalmodiga viktorianska stilen, och vilken inte använts sedan moderns rymning. Det luktade därför unket som i ett gravvalv.

Han drog en suck av lättnad, när han hörde vad kyrkoherden tänkte tala med honom om.

"Det är om din far. Det är kanske inbillning från min sida, men det har på sista tiden förefallit mig som om han inte vore kry... Jag hoppas jag misstagit mig", tillade han.

"Det har jag inte märkt", svarade Jevon. "Och han har aldrig beklagat sig."

"Nej, det vore han den siste att göra. Det är kanske, som sagt, inbillning, men jag tyckte jag ville nämna det i alla fall."

Det var alltsammans; de gingo därpå in till gamle Mulvaney i dennes arbetsrum. Efter en stund smög sig Jevon ut ur rummet och uppför trappan.

Klockan var nio; ytterligare två timmar.

Han gick fram till fönstret och lutade sig ut. Det var sista gången han inandades denna härliga lantluft. Det var sista kvällen han uppehöll sig i detta rum som varit hans allt sedan barndomen.

Vad hade kommit över honom, frågade han sig själv, och han undrade på samma gång hur Rosalie tillbragte sina två sista timmar.

"Jag älskar dig! Jag älskar dig..."

Han visste hur högt hon höll av honom; han hade förstått det av varje tonfall i hennes röst; han hade känt det i hennes kyssar. Och inom kort skulle de förenas för alltid.

Han hade tidigare på eftermiddagen skrivit till fadern och till Eileen. Han litade på Eileen och visste att vad han skrev till henne inte skulle förrådas. Han hade öppet erkänt sitt steg för henne och bad henne om förlåtelse.

"Jag ville säga det själv till dig, men kunde det inte. Förlåt mig och tänk så väl om mig som möjligt. Det kommer kanske en dag då du skall förstå hur svåra mina fristelser ha varit."

Strax efter tio gick han åter ner till de bägge andra. De voro så upptagna av sitt spel att de inte märkte honom där han stod i dörren och såg på dem.

Klockan blev halv elva. Han gick upp efter kappsäcken, tog hatt och rock och smög sig ut.

I mörkret tycktes han överallt möta förebrående ögon, och det föreföll som om långa spökarmar sökte hålla honom tillbaka. Han halvsprang bort till stallet. Där i mörkret spände han ljudlöst för den gamla hästen och ledde den ut på vägen.

Nu var steget taget och han vågade inte ens se sig om.

När skulle fadern finna brevet, som han efterlämnat? Vad skulle han säga? Det var kring faderns tankar ständigt kretsade, när han körde den öde landsvägen fram till Shartlands.

Strax efter en kvart i elva anlände han till korsvägen, där han skulle möta Rosalie. Han stannade och höll tätt intill häcken.

Allt var så stilla och tyst, så Jevon tyckte sig nästan höra sitt eget hjärtas slag, där han stod och räknade minuterna.

Skulle hon komma? Skulle i sista stund något inträffa, som skulle komma henne att ändra sig? Hon slog bort den tanken såsom alldeles orimlig. Hon skulle inte svika honom denna gången; hon ville tillhöra honom, liksom han henne.

Han satt med tömmarna slappt liggande i handen och litet framåtlutad för att kunna bättre se nedåt vägen.

Det var så stilla, att han kunde höra prasslet från åkerrättan på ången och läderlappens mjuka vingslag.

Och strax efter började på avstånd klockan slå elva, varvid allt blod i Jevons kropp tycktes som en stor våg strömma till hans hjärta, förblindande och bedövande honom för allt utom sin egen uppgjagade rörelse.

Ett ögonblick till, och hon skulle vara här; ett ögonblick till, och han skulle sluta henne i sina armar.

Men tiden gick, utan att några lätta, snabba steg hördes längs vägen. Jevon strök eld på en tändsticka och såg på klockan. Tio minuter över elva!

Någonting måste ha hänt; han hoppade ned från dogcarten och gick ett litet stycke vägen framåt.

Någonting måste ha hänt som hindrat henne att ge sig av. Garrick Smith var kanske hemma, så att hon inte kom undan och ändå... Hon hade ju givit honom sitt ord på att hon inte skulle svika.

Kanske hans klocka gick för fort. Han gick tillbaka till dogcarten; lutad mot den försökte han tänka, men allt i hans hjärna var ett kaos av förtvivlan och villrådighet.

Klockan slog halv tolv. Hans hjärta tycktes upphöra att slå. Han var nu säker på, att han inte skulle komma.

Just som han kände sig förvissad härom, hördes hastiga steg närma sig honom. Jevon skyndade fram med hoppet vaknande till liv på nytt inom honom, då konturerna av en reslig, kraftig gestalt avtecknade sig i mörkret.

"Är det du, Mulvaney?" frågade en manlig stämma.

Jevon stannade och lyckades med möda frampressa ett:

"Ja!"

Ingen av dem sade sedan något på en lång stund, då Garrick Smith till slut bröt tystnaden.

"Vore jag som du, skulle jag inte försöka komma med några förklaringar, ty jag tror dem ändå inte. Jag vet varför du är här... jag vet alltsammans. Jag har nu kommit hit för att säga dig att min hus för att lämna mitt hus för din skull, vaken i kväll eller någon annan kväll!"

Jevon tog ett steg fram mot honom; all känsla hade försvunnit utom en plötslig oro för Rosalie. Vad hade hänt? Vad hade denne man gjort?